

У име Оца, Сина и Светога Духа.

Људи у свету браћо и сестре, склони су да се диве неким необичним стварима, углавном делима људских руку: када виде величанствену грађевину; када виде неку чудесну машину - они се томе диве и хвале њиховога творца. А Господ Христос? И Он се имао чему задивити, али не ономе чему се данас углавном људи чуде и диве, него се Он дивео само када је наилазио на велику веру међу људима, у људима. Један од таквих примера износи и данашње свето Јеванђеље, када је Господ са својим ученицима дошао у крајеве Тирске и Сидонске, као по обичају пролазио села и градове и проповедао Јеванђеље своје. Када је дошао у те крајеве незнабожачке, Њему издалека виче једна жена: „Исусе Сине Давидов помилуј ме, јер моју кћер веома мучи ђаво!“ Та жена Хананејка била је незнабошкиња, многобошкиња, она није припадала јеврејској вери, била је вере идолопоклонске, али ипак чула је за Господа Христа који чини преславна и велика чудеса, који исцељује од сваке болести и сваке немоћи. А она је имала велику муку, није молила за себе, него за своју кћер. „Кћер моју веома мучи ђаво“ - шта значи то? - Значи да је њена ћерка била ђавоимана, била опседнута и поседнута злим духом, била је дакле вансебна, била је луда ћерка. Има ли за мајку веће муке, него да у кући својој посматра свакога дана како се њено дете, њено чедо, мучи од ђавола? Како ђаво тиранише њену кћер? Та ћерка која је била безумна, која је била луда, она и није осећала своју муку, али је зато мајка целим својим бићем, целим својим мајчиним срцем осећала бол и страдање своје кћери. Зато и моли и вапије за Господом: „Помилуј ме, јер кћер моју веома мучи ђаво!“ Излечивши ћерку, била би сретна и мајка и то би за њу било

велико олакшање. И она виче, а Господ?, Господ ћути, Господ јој не одговара ништа. Она непрекидно виче, а Господ непрекидно ћути. Да ли је могуће да Господ не чује? Да ли је могуће да је толико неосетљив? Па не! Господ има план свој, када и како ће да помогне. Чак и ученици Христови показаше се као милостивији од свога Учитеља. Приђоше и рекоше му: „Опусти је, видиш како виче за нама“, тј. учини јој по молби њеној. А Господ ученицима објашњава: „Ја сам послат само изгубљеним овцама дома Израилјева!“ - само сам послат јеврејском народу, а она не припада том народу. А она поново прилази Господу са молбом: „Господе помози ми!“ Онда Господ тек њој одговара, али један одговор необичан: „Није добро узети хлеб од деце и бацити псима“. Ко се од нас не би наљутио и увредио на такав један одговор? Господ њу изједначава са псима. А децом сматра само јеврејски народ. Али она не, она не обраћа пажњу на то, она је свесна своје слабости, своје немоћи, својих грехова и она тек тада показује зашто је Господ толико био неосетљив према њој. Она каже: „Да Господару, али и пси једу од трпезе Господара својих, од оних мрва које падну са њихове трпезе.“ - дај ми макар једну ту мрву са трпезе деце твоје и мени ће бити доста. Е, та вера, те жене незнабошкиње, те жене Хананејке, изазвала је дивљење у Господу Христу. Уствари, Он је ради народа и отћутао на њену прву молбу, Он је ради народа отћутао и на молбу својих ученика, Он је ради народа упутио онакав одговор њој, да би она пред народом исповедила величину своје вере. А то је вера која, како Господ каже: „Горе премешта.“ И Господ јој тада рече: „О жено, велика је вера твоја, нека ти буде по вери твојој.“ И шта се деси? - Деси се чудо: „И оздрави кћер њена од онога часа.“ Ради вере мајке њене,

коју је она исповедила јавно пред народом, пред Господом Христом, „оздрави кћер њена од онога часа.“ Тако се десило још пар пута, када је онај капетан прилазио да моли да исцели његову ћерку такође која беше болесна, на смрти и слугу капетановога. Он рече: “Ја ћу доћи и исцелићу га.“ А капетан показује не само веру, него и смирење: „Господе нисам достојан да уђеш под кров мој, само реци реч и оздравиће слуга мој“. Господ се и тад задиви и рече пред свима: „Овакве вере не нађох ни у Израиљу!“, ни у јеврејском народу. Тако јаке вере, иако је тај народ био изабран, иако је припреман кроз цео Стари Завет да прими Месију - Господа Христа, он је вером био попустио, ослабио, очекивао је земаљскога цара. Зато и Јевреји нису препознали Месију којег је Господ Бог послао ради спасења целог рода људскога. Очекивали су једнога земаљскога цара да их ослободи римскога ропства. А Господ је дошао да ослободи људе од ропства демонскога, у чијем ропству је била и ова ћерка жене Хананејке. Да ослободи људе од ропства греху, од ропства смрти, од ропства ђаволу. Зато је Господ дошао, није дошао као земаљски владар, него као Небески Цар, који људима припрема Царство Небеско, живот вечни, који је дошао да људе ослободи од ове троглаве аждаје: греха, смрти и ђавола. Јер грех рађа смрт, иза греха долази смрт, а испред греха стоји ђаво, јер нема греха без ђавола. Ђаво је тај који наговара људе на грех, који их мами на грех, који им обећава много задовољстава и уживања, уствари нудећи им грех. Дакле та троглава аждаја држала је цео род људски у своме ропству од Адама до Господа Христа. И зато је Господ дошао да људе тога ропства ослободи. И Господ чиме ослобађа нас и цео род људски? Вером! Само је вера та која може да нас ослободи! Као што је вера

учинила чудо на ћерки жене Хананејке, тако вера и данас чини велика чуда браћо и сестре. „Ко има веру као зрно горушчино - каже Господ - казаће гори овој пређи одавде тамо и она ће то учинити“ - пређи ће. Дакле та вера је у стању да покрене, да макне планину греха са душе наше, да је избаци из наше душе из нашега срца и да нас тога ослободи и да уместо греха, уместо мржње, уместо зла у нама које влада, да се усели љубав Божија, љубав о којој говори свети Јован Богослов кога такође данас славимо заједно са светом недељом. Свети Јован Богослов, апостол љубави, онај који се удостојио да на Тајној вечери наслони главу своју на прса Христова и да Га пита: „А ко је тај ко ће те издати?“ Дакле он беше један од најмлађих и најмилијих ученика Христових, који је показао и највећу храброст. Јер када су се сви ученици разбежали у време када су Господа Христа ухватили, он је остао веран и стајао је под Крстом Његовим, сам он од ученика, са светом Богородицом и женама Мирносицама. Ето тај Апостол љубави говори о томе, да ко има љубави „он у Богу стоји и Бог у њему стоји“, а та љубав је плод савршенства, та љубав је последњи плод, најзрелији и најслађи плод на корену вере. Вера је темељ грађевине Хришћанства, темељ хришћанскога живота, темељ нашега спасења, а љубав је свеза савршенства, то је плод свих осталих врлина које из вере истичу.

Нека би Бог браћо и сестре даровао такву веру и нама данашњим Хришћанима, нама данашњим Србима, да и ми поступимо као жена Хананејка, да покажемо веру моћну и јаку и да ради те вере будемо спремни да претрпимо сваку невољу, сваку муку, сваку болест, свако прогонство и изгнанство, да бисмо тако задобили љубав Божију у срце наше, љубав међусобну и љубав према браћи

нашој, према свима људима Божијим. Јер Бог је ради свих дошао на земљу, ради свих се оваплотио и он жели да се сви људи спасу и дођу к познању истине.

Нека би Господ благословио, молитвама свете Богородице, светог Јована Богослова, преподобног Јустина Ћелијског коме је ова катакомба посвећена и осталих Светитеља из рода нашега, да и ми и цео наш народ останемо верни вери Православној, вери Светосавској, онако као што су наши преци живели и да се удостојимо када пођемо одавде, да се нађемо у Царству Христа Бога нашега, да тамо са свима Светима и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност.

Амин!